

ligger efter de forhandlinger, der blev afsluttet i december måned sidste år.

Regeringen kommer øjensynlig med forslaget nu for at få det behandlet hurtigt igennem, sikkert også med den bagtanke, at Danmark gerne må være et af de første lande, der ratificerer Nicetraktaten.

Det bliver ikke med Dansk Folkepartis gode vilje. Vi er modstandere af den traktat, der ligger på bordet, som det er fremgået i forskellige afskygninger, og jeg skal naturligvis begrunde hvorfor.

Når vi laver den altovervejende lakmusprøve på traktaten og spørger os selv: Medfører Nicetraktaten større kompetence til EU på bekostning af nationalstaterne, og medfører Nicetraktaten, at de enkelte nationer får sværere ved selv at fastsætte, hvordan man ønsker at indrette sig, er svaret et klart ja. På alle afgørende områder i Nicetraktaten handler det om at flytte beslutningskraft fra de nationale stater til EU's forskellige institutioner.

Internt i EU's beslutningsproces ændrer man så også reglerne, så man i stigende omfang ikke skal træffe beslutninger med enstemmighed i EU's institutioner, men med flertalsafgørelser.

Det er nævnt, at der på 39 områder i ministerrådsregi vil være flertalsafgørelser, hvor der i dag ikke er flertalsafgørelser. Det siger sig selv, at det også er at flytte kompetence, magt og indflydelse fra nationalstaterne, som indtil nu har haft vetoret og altså i praksis kan sige nej til en ændring, men som fremover nu vil kunne blive nedstemt; man flytter altså magt fra nationalstaterne til EU's Ministerråd.

Det er den overordnede indfaldsvinkel til det her. Så kan man diskutere i forhold til udvidelsen, om nogle af de ændringer, der er foreslået, er afgørende for det, og man kan diskutere, hvor meget vægt det skal tillægges.

For os har linjen været klar i alle de debatter, vi har haft omkring udvidelsen. Vi finder, at udvidelsen skal sikres, og EU's parathed til udvidelsen skal sikres ved, at man laver et mindre EU-samarbejde, ved, at man definerer stadig flere områder, som skal returneres til nationalstaterne frem for at ligge i EU-regi, så man får et EU, der tager sig af færre sager, men som så kan træffe afgørelser på de områder, der er tilbage, med flertal og dermed have et EU, der kan være klar til udvidelsen, ikke på den her måde med at man både vil udvide EU i dybden og i bredden på samme tid, som Nicetraktaten jo er udtryk for.

Et par kommentarer til nogle konkrete artikler: Det er således – og det har jeg nævnt tidligere – at der efter vores opfattelse er suverænitetsafgivelse i forbindelse med handelspolitikken, der inddrager nye områder, Kommissionen, hvor vi med Nicetraktaten tilslutter os en rotationsordning på et senere tidspunkt, artikel 229 A, som man forsøger at skrive sig ud af, men først skal tage stilling til senere, og så altså også et problemfelt, vi må have dyrket mere under udvalgsarbejdet med hensyn til alle de her flertalsområder.

Så er der nogle konkrete punkter. Jeg vil nævne artikel 7 med de ændringer, som vi i Dansk Folkeparti føler er alarmerende. Det er en alarmerende udvikling, at man i stigende grad fra EU's side skal ind og være kontrollant i forhold til det enkelte medlemsland. Det er typisk, hvor man afholder et demokratisk valg. Jeg tror ikke, der er nogen, der kan forestille sig, at man ikke i Italien afholder et demokratisk valg. Men man kan sagtens forestille sig, at den her traktatbestemmelse vil kunne komme i brug i forbindelse med resultatet af de italienske valg, i hvert fald når man ser de udtalelser, der er kommet i forbindelse med det valg og de mulige kandidater, der måtte blive valgt i Italien, og den regeringsdannelse, der kan blive en følge af det.

Vi føler, at det er helt forkasteligt, at et flertal i Rådet på fire femtedele skal kunne fastslå, om der er en fare for, at en medlemsstat overtræder nogle principper. Det afgørende er ikke, om der er en fare, og at man skal tolke det; det afgørende er, om der er en overtrædelse.

Jeg vil også nævne det her med forstærket samarbejde, for vi har tidligere argumenteret kraftigt for, at vi ønskede fleksibilitet i EU-samarbejdet – det gør vi også – og det er klart, at forstærket samarbejde er den ene del af en fleksibilitetsdiskussion, men også kun den ene del.

Den anden del, nemlig det, om et medlemsland kan træde tilbage fra eksisterende samarbejdsområder, er overhovedet ikke taget med i Nicetraktaten. Der er kun taget stilling til den ene del af fleksibilitetsdebatten, nemlig den del, der tilgodeser de lande, der ønsker at gå meget hurtigere frem med integrationen.

Det synes vi er synd for diskussionen om fleksibilitet. Vi synes, det gør, at det ikke er en fleksibilitetsdiskussion, der kommer ud af det her, men kun en diskussion om det forstærkede samarbejde, som det så også hedder her.

Endelig vil jeg nævne, at der jo er det her forslag omkring europæiske partier, som vi ser som